

6449 25/3 25: 2. Beh. af F. t. L. om Ændr. i L. ang. dansk Kirkelovgivn. i de sønderj. Landsd. 6450

med til at gennemføre, ogsaa det overlader vi de andre Partier at tage Ansvaret for. I sin Tid, da Arbejdsløshedsloven blev gennemført her i Tinget, var der en Kommunalbestyrelse dernede, der satte Arbejdsløshedsloven paa Dagsordenen, og bagefter bekendtgjorde den, at denne Lov, som var vedtaget af den danske Rigsdag, var nu ogsaa vedtaget af vedkommende Kommunalbestyrelse. Det var den Opfattelse, man havde dernede. Saadanne Principers Gennemførelse vil vi ikke have Ansvaret for. Det skal være saaledes, at vi er eet Folk, der lever under de samme Love og har det samme Maal for Øje.

Ud fra denne Begrundelse maa jeg bestemt anbefale at forkaste Mindretallets Ændringsforslag. Det vil i hvert Fald ikke i nogen Henseende tilfredsstille dem, der har Ret til og Krav paa at komme ind under danske Love. Naar det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen siger, at de 49 Formænd ikke har nogen bagved sig, gad jeg nok vidst, hvorledes han kan vide det. I den nærmeste Fremtid vil han sikkert kunne faa Besked om, hvad sønderjydske Husmænd mener om det Spørgsmaal. Det er min Overbevisning, at de staar paa det Standpunkt, som er det eneste rigtige: Hernede i Sønderjylland forlanger vi, at dansk Lovgivning bliver indført.

Axel Møller: Jeg vil gerne i Anledning af de juridiske Betragtninger, der er kommet frem fra det ærede Medlem Hr. Nis Nissen og andre, udtale min Forbavelse over, at Flertallet mener at kunne begrunde sit Standpunkt saaledes, som det er sket i Betænkningen, med, at den sønderjydske Befolkning ved Afstemningen om Genforeningen med Danmark frivilligt har givet sig ind under danske Love og Forhold, og at der som Følge deraf ikke kan være Tale om Krænkelse af en Ret, fordi den omhandlede Lov af 4. Oktober 1919 bringes til Gyldighed for de sønderjydske Landsdele. Saaledes udtales det virkelig i Betænkningen, men Forholdet er dog det, at der juridisk ikke er Spor af Tvivl om, at naar en ny Landsdel kommer ind under en Stat, enten det sker frivilligt eller paa anden Maade, og enten der finder Afstemning Sted eller ikke, bestaar de gældende Retsregler og de derpaa byggede Rettigheder, uanfægtet af selve

Genforeningen. Man kan senere hen indføre den i Hovedlandet bestaaende Ret med større eller mindre Lempelser, men man kan virkelig paa ingen Maade tillade sig at krænke de bestaaende Rettigheder, og det er en fuldkommen Misforstaaelse at tro, at Befolkningen dernede ved denne Afstemning paa Forhaand har givet Samtykke til, at dens lovlige Rettigheder behøvede man ikke at respektere. Hertil kommer yderligere, at vi selv fra dansk Side i 1922, da vi indførte Kirkelovgivningen, tog det utrykkelige Forbehold, at Loven af 4. Oktober 1919 ikke kunde indføres uforandret, men at der som Følge af den Ejendomsret, der tilkom Præsteembederne dernede, skulde Lempelser til, d. v. s. — Ændringer, som tog Hensyn til denne Ejendomsret. Nu kommer Regeringen 2—3 Aar efter og fremsætter et Lovforslag om, at man skal indføre Loven af 1919 uden Lempelser. Der var et æret Medlem — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Nis Nissen —, der talte om, at Rigsdagens Anseelse vilde ikke vokse ved, at man skulde lovgive for ofte om et Forhold. Den vil sandelig heller ikke vokse ved, at man først udtrykkeligt erkender, at man kan ikke lovgive paa en vis Maade, og saa ganske kort Tid efter modsiger sig selv ved at ville anvende den Lov, som man tidligere har erkendt, at man ikke kunde indføre uforandret dernede. Som Sagen ligger, kan man selvfølgelig prøve paa at gaa frem efter Grundlovens § 80 og foretage en Ekspropriation, hvortil kræves fuld Erstatning. Vil man ikke gaa den Vej, ser jeg ikke, der er anden Vej at gaa end den frivillige Overenskomsts Vej. Vi fra vor Side ønsker, at denne Sag maatte blive ordnet gennem frivillig Overenskomst, og det af mange Grunde, som jeg ikke behøver at gentage her. Vi har bestræbt os for at komme til en saadan Overenskomst ved at stille det foreliggende Ændringsforslag, som hviler paa det Tilbud, der er givet af de sønderjydske Menighedsraad. Det forekommer mig, at dette Tilbud er et i mange Retninger meget vidtgaaende Tilbud, og det har derfor skuffet mig, at man fra Flertallets Side har stillet sig saa ganske uvillig overfor en nærmere Forhandling om dette Forslag og paa Forhaand erklæret, at man mente ikke, der kunde forhandles paa Grundlag af det foreliggende Ændringsforslag. Da man fra